

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

6 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije jutarnje mise preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIV Broj 2 (645), 10. prosinca 2023.

KRALJICA

II. nedjelja došašća

*Puče sionski, evo,
Gospodin dolazi spasiti narode;
i zagrmjet će glasom veličajnim
na radost vašega srca.*

Iz 30,19.30

I. čitanje (Iz 40, 1-5.9-11), II. čitanje (2Pt 3, 8-14)

Evangelje po Marku (Mk 1, 1 – 8)

GLAS VIČE IZ PUSTINJE: PRIPRAVITE PUT GOSPODNJI, PRIPRAVITE MU STAZE

Ivanova figura upućuje općeniti poziv svakome pojedincu, svih vremena. Ivan je svojim stavom drukčiji od svojeg vremena, i od svih vremena. Bio je u svijetu i osjećao poteškoće svijeta, ali je uočio da preobražaj svijeta dolazi od Drugoga. Kao da ljudi više ne uočavaju izlaz iz konfuzije.

Sve su pokušavali na razini samih sebe i svojih mogućnosti, a i dalje ostajali u životnoj 'pustinji', obećanja se nisu ispunjavala, dapače izgledalo je da se dalje odmiču. Ivan naviješta pripremu za mogući izlaz. Ivan naviješta što čovjek stvarno može učiniti da se susretne sa svojim Bogom i Spasiteljem. Čovjek može pripremiti put, može se otvoriti. Svi smo mi zatrpani raznim brigama i brižicama, raznim sitnim okupiranostima, sitnim stvarima koje nas guše, od čije gomile više ne vidimo put naprijed.

Male stvari su važne ali nikada ne smiju ugušiti čovjeka. Veličina velikih ljudi je da su znali ostati vjerni velikim stvarima i u ime njih su žrtvovali dosta sitnih stvari. Sitne stvari vuku čovjeka na razinu nižu od njega samoga i zato se u njima ne nalazi ostvaren pa ne znam koliko ih ima – taman se u njima gušio. To je današnja pustinja. Na ovom planu mora se izvesti obraćenje i izgleda da za to imamo mogućnosti čak u samima sebi, pa tek poslije slijedi potpuno obraćenje.

Izvlačenje od grijeha je obraćenje od "sitnih" stvari koje kao i grijeh guše čovjeka. Ivan poziva na unutarnji 'udar', prevrat mentaliteta i kriterija procjene svijeta i samoga sebe u svijetu. Nije on pobjegao u pustinji, kao što u pustinju ne bježe isposnici, što bi mrzio svijet, nego baš zato da bi došao do prave jezgre života, da bi istinski spoznao što je život. Kroz ovaj život svi mi prolazimo kušnju koju je prolazio i Isus: kušnju 'kruha', kušnju vlasti, i kušnju 'čudesu'.

Zato 'pustinja', patnja ima svoju tragičnost i može dotući čovjeka, ali ima i svoju čudesnost jer ga može dovesti do istinskog života, do same svoje srži, do progledanja života... Mnogi se ljudi danas gube kao ljudi čim dođu u neke životne kušnje. Kao da nitko nije naučen kroz poteškoće otvarati mogućnosti potpunijoj budućnosti, prema Bogu, ljubavi.

Još nismo apsolvirali niti jednu kušnju (kruh, vlast, čast), pa stoga nije ni čudo da nam još nisu niti pristupili 'anđeli nebeski'. Ivan krsti vodom – svi mi možemo krstiti samo vodom, ovozemaljski, nekom psihologijom ili ideologijom, ali se istinsko krštenje (preobražaj) događa samo po Duhu Božjem kojega daje Isus Krist. Naše ljudsko krštenje je samo priprema da bi mogli osluhnuti Duha Božjega, da bi mogli prepoznati Isusa Krista, da bi nam on mogao pristupiti.

Toliko smo se utvrdili i okružili sitnim stvarima da nam ni Bog ne može pristupiti niti progovoriti. Mi se još gombamo s pitanjem imamo li ili nemamo dušu, duha. A duh se doživljava i kroz doživljaj se dokazuje. Zapravo, potvrđuje i usrećuje. Duša prepoznaje Isusa i u Isusu Boga, duša prepoznaje Isusovu dobrotu u braći ljudima, u sitnim i krupnim stvarima. Čovječanstvo je danas – barem ovo zapadno – sito u trbuhu, ali je gladno duhovno.

Ne smije se Isusa spustiti na razinu 'trbuha'. On se doživljava na razini duha. Zato se i danas svatko od nas može otarasiti stvari koje mu smetaju da duh progovori, pa radi toga treba odbaciti i grijeh. Grijeh nas ostavlja na našoj razini, a to je razina neke vrste pustinje gdje ne cvjeta ljubav i zajedništvo, gdje čovjek još ne prepoznaje u čovjeku brata i prijatelja.

Ivanov poziv je upućen da se pokušamo osloboditi iluzija koje nam smetaju da okusimo istinski život, da se istinski upoznamo, da u sebi otkrijemo Boga koji se očito objavio u Isusu Kristu. Istina, to traži strpljivo dozrijevanje. Netko dozrijeva i osvješčuje se samo kroz iskustvo (ta lagano i zaglavi) a netko i prije toga (ti su oslobođeni lutanja kroz blato).

Danas nije potrebno, ili je nemoguće bježati u geografsku pustinju. Danas treba započeti obraćenjem u ovoj ljudskoj pustinji (čovječanstvo bez ljubavi je najveća pustinja) i poslušati Ivanov glas koji je valjan uza sva vremena i za sve ljude...

Čovjek je pred Bogom uvijek u nedostatnom stanju. To izričemo i kad se pričešćujemo: "Gospodine nisam dostojan da uniđeš..." Koliko god smo nedostojni Bog nam daje svoju ljubav i uzdiže nas iznad naših mogućnosti. Ivan je govorio srcu a ne samo pameti. A i mjesto Boga je u našem srcu – našoj srži. Zato se svi mi trebamo trajno obraćati i trajno se hraniti sviješću da je Bog u nama i s nama.

Fr. Marijan Jurčević